

Drazí farníci církevní obce Dlouhá Loučka.

„Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a společenství svatého Ducha at' je s vámi se všemi“ (2 Kor 13,13). Takto se svatý Pavel obracel na věřící v Krista před dvěma tisíci lety, a stejně tak slýcháme i dnes tento pozdrav z úst kněze při začátku liturgie. Kristův misijní příkaz (Mt 28,19-20) je stále platný a aktuální. Určitou odpovědí českých bohoslovců v 90. letech minulého století byl vznik prázdninové misijní aktivity, jež nese svůj název od města Antiochia, kde byli učedníci poprvé nazváni křesťany (Sk 11,20-26).

Hlavní myšlenkou misijního společenství Antiochia je přiblížit žitou víru nenásilnou formou lidem, kteří na Boha zapoměli či se stali lhostejnými. Bohoslovci a mladí křesťané z celé republiky tráví letní prázdniny v místech, kde žije málo věřících, a po vzoru křesťanů z Antiochie se zapojují do života obce. Konkrétní činnost ve farnostech se odvíjí individuálně, podle potřeb lidí, za kterými Antiochia přijela. Snaží se oslovit a zabavit děti, mládež, ale také navštěvovat seniory a osamocené lidi. Misie se konají vždy o letních prázdninách a jsou rozděleny do 4 turnusů. Na dva týdny přijede do dané farnosti skupina mladých křesťanů vedených bohoslovci či kněžími a po dvou týdnech je vystřídá další.

Jakmile přijde čas opustit farnost, protože mladým začíná školní rok, zůstává často po Antiochii mnoho kontaktů a práce pro tamní duchovní. „Antiošákům“ se totiž podařilo probudit něco nového k životu. Pro zajištění kontinuity a pokračování díla je velmi důležitá spolupráce s místním duchovním správcem i s farníky. Ti, jakožto znalí prostředí, mohou antiošákům pomoci lépe zacílit a ukázat na aktuální potřeby obce. V jedné malé obci se například pravidelně hrávalo divadlo, do kterého bylo zapojeno i nemálo místních. Abychom se přiblížili místním, neváhali jsme využít tohoto prostředku. Z počátku jsme díky divadelním představením (obecně přijímané pohádky) navázali větší kontakt, posléze jsme mohli skrze divadlo (inspirované příběhem o marnotratném synu a milosrdném otci) předávat radost evangelia. Skrze takovou součinnost můžeme nenásilnou formou rozsévat malá semínka víry, která si s dobrým zahradníkem najdou cestu ke slunci (Jan 1,9).

Radost ze života s Kristem hlásáme primárně svým životem, až potom slovem. Pro začátek úplně stačí, když skupina mladých, pobývajících na faře a pracujících pro druhé, začne být nápadná místnímu společenství. Toto narušení poklidného běhu vzbuzuje u mnohých otázky: „Co jsou zač? Jak to, že nemluví sprostě? Proč pomáhají druhým? Proč se věnují dětem a mládeži a vytvářejí pro ně programy? Jak to, že chodí do kostela, ale dá se nimi 'normálně' bavit? Co nebo kým je pro ně Bůh?“ Takto hledající a tázající se člověk už má jen kousek od nalézání Boha. S některými otázkami mu můžeme pomoci sami, na jiné ho odkážeme na povolanejší (třeba na pana faráře). Základem je tedy dialog. Víra se nedá vnutit, ale dá se objevovat a přijímat.

Nyní trochu praktických informací. V předchozích letech jsme bydleli většinou na opuštěné faře, tj. ve farnosti, kam duchovní správce dojížděl. Spaní ve spacáku na karimatkách či matracích. Vaříme si sami :-)) a dokážeme zužitkovat prakticky jakékoli dary od místních. Všechny aktivity se snažíme dělat ve spolupráci s obecním úřadem, který nám často pomáhá akce propagovat (možnost plakátů na výlepových plochách, hlášení rozhlasem,...). Těmito aktivitami (olympiády, sportovní hry, táboráky, divadla, koncerty, návštěvy...) se tedy otevíráme široké veřejnosti. V některých farnostech začala fara o prázdninách fungovat jako nízkoprahové centrum, kde mohou přicházet jak děti, o něž se tu někdo postará, tak také starší lidé, jež se mohou stavit na „kus řeči“ či na posezení při kávě. Tyto zdánlivě všední věci mohou výrazně zasáhnout do života lidí dobré vůle, a napomoci Božímu působení.

Bohatší program prožíváme i v kostele. Ranní modlitba a adorace je výborným a nutným startem do nového dne. Velkou posilou je nám eucharistie, snažíme se denně o účast na mši svaté či na bohoslužbě slova. Ježíš nám říká „*nechte děti přicházet ke mně*“ (Mt 19,14; Mk 10,14; Lk 18,16). Mám osobní zkušenost, kdy Bůh odměnil naši odvahu pozvat mladé do kostela. Nešli sice všichni, ale ta malá hrstka prožila setkání s Pánem, které začalo proměňovat jejich život. Nejlepší odměnou nám pak bylo, když jsme se po jednom programu společně sesedli do kolečka, refleктоvali uplynulé události a vkládali Pánu v modlitbě. K našemu překvapení se krom nás pokřtěných připojil svou spontánní modlitbou i jeden z místních kluků. Někdy tedy stačí malé gesto důvěry a dobrý Pastýř (Jan 10,11) už si své ovečky povede.

Z právního hlediska nejsme žádná organizace, sdružení či spolek. Jsme návštěvou pana faráře a vyslanci otce biskupa, který nám k této misi dává požehnání. Nečerpáme dotace z ministerstva, ale žijeme z vlastních příspěvků a darů Boží prozřetelnosti. Krom finanční či materiální pomoci prosíme hlavně o podporu duchovní. Skrze modlitbu totiž můžeme dosáhnout i k těm nejbzdálenějším.

Další informace jsou dohledatelné na webu Antiochie (antiochia.cz). K lepšímu dokreslení situace nabízím k přečtení zkušenosti antiošáků, které naleznete na blogu Antiochie (antiochia.signal.cz). Také doporučuji k přečtení výbornou exhortaci papeže Františka „*Radost evangelia – Evangelii gaudium*“.

Děkuji za ochotnou spolupráci i za přijetí.

V Olomouci o slavnosti Panny Marie, počaté bez poskvrny prvotního hříchu 8. 12. 2015.

V modlitbě +

Ondřej Talaš,
bohoslovec, koordinátor Antiochie